

Ze zegt, Ik zal je waarschijnlijk niet meer terugzien voor het ontbijt?, en jij antwoordt dat je het niet ziet gebeuren dat het laat zal worden deze keer, want je bent moe, hetgeen de waarheid is, en je hebt zo'n voorgevoel dat je niet veel bekenden tegen het lijf zal lopen, dat het het einde van de maand is en de meeste mensen krap bij kas zitten waardoor ze gaan beknibbelen op het vertier. De mensen hebben feestdagen achter de rug, de Heilige Hippolyt, de Heilige Hoelahup, braadworstdagen, buurtfeesten en zo meer, ze zijn voldoende rondgegeten en bolgedronken, de behoefte is er zo niet meer, en bovendien krijgen ze het einde van het jaar in zicht, waarop er wederom moet

worden gevreten, pralines en ethisch aangebrandede eendenlevers en andere caloriebommen, het einde van het jaar ook waarop de belastingaanslagbrieven loodzwaar op de deurmat ploffen. Vele redenen weet je bij elkaar te verzinnen waarom het niet laat zal worden deze avond en de vraag is maar zeer of je jezelf gelooft. Zij gelooft je alleszins niet. Ach, Dirk heeft gewoon een sms'je gestuurd, om te laten weten dat Lee weer in het land is en bij hem blijft logeren dit weekend, en dat ze nu samen op het terras zitten van café The Marree Man, uiteraard café The Marree Man, als Dirk ergens op café zit is dat tien tegen één in The Marree Man, en hij vroeg of je geen zin had in een glas. Je vriendin kent Lee niet en het is haar vergeven, niemand weet nog wie Lee is. Zo gaat dat, het leven, ook dat der iconen. En het is goed zo. Duisternis moet vallen over alles en iedereen. Lee Wie? De kerel die vorig jaar zijn tekeningen tentoonstelde in de galerie op de Ajuinlei, de vernissage kon rekenen op de aanwezigheid van vijf man en een verloren hond. Ja, Lee, juist, ze weet het weer, ze vond zijn tekeningen maar niets. Bon, ochtend zie je het deze keer niet worden. Een glas, misschien twee, hooguit vijf, en dan

huiswaarts. Maar ze weet dat het ochtend zal worden en dat jouw plek in bed nog koud zal zijn. Dat je op het ogenblik van haar ontwaken een paar duiten in de handen van een potige buitenwipper zal stoppen, uit een kroeg naar buiten zal stappen, en verbaasd zal zijn omdat het al licht is. Jouw maag zal schreeuwen om vettig eten, en negerend dat de nacht onherroepelijk voorbij is en alle frituren gesloten zijn, zal je door de stad dolen, op zoek naar frieten met een klodder mayonaise en een frikandel speciaal. Julien zal gesloten zijn, en als Julien de luifels van zijn friettent sluit mag je er zeker van zijn dat er nergens in de stad nog een frikandel te rapen valt, Julien zijn deurslot heeft de accuraatheid van een atoomklok, de nacht komt gaarne sterven in zijn vuilzak vol tipzakken en plastic vorken. Maar ook dan nog zal je koppig blijven stappen, naar Dingsken, van wie je de naam niet kent en die de trotse eigenaar is van het smerigste frietkot van het land, zijnde het frietkot aan het Vleeshuis. De man zijn hygiëne doet vermoeden dat hij zijn aardappelen in zijn eigen okselhaar kan bakken en zijn frieten zijn, raad eens, niet te vreten, zelfs de duiven weigeren hun bekken te boren in de frieten die uit de dron-

ken monden zijn gevallen, maar als de nood het hoogst is doet de mensheid rare dingen, en die frieten van Dingsken eten hoort daar nu eenmaal bij. Maar ook Dingsken zal dicht zijn, en grommend en grollend van de honger zal je naar huis trotten, langsheen allerlei mensen die jou vanuit hun geslaagde levens verwijtend aankijken omdat je, ja waarom eigenlijk, je weet niet waarom. Natuurlijk zal je denken jouw voetenwerk nog onder controle te hebben. Aan jou is niet te zien dat je een emmer gin hebt leeggeslurpt. Denk je. En het is een geluk dat je in het centrum van de stad woont, op wandelafstand van alles, want je hebt het in je karakter om 's ochtends te geloven dat je nog glashelder bent, helder van geest, en helder van handelen, dus nog bij machte om een auto te besturen. En ook al doet het de mensensoort deugd dat er zo nu en dan iemand wordt doodgereden, je bent blij dat jij dat klusje niet hoeft op te knappen. Je mag er eigenlijk niet aan denken. Overigens zijn het dikwijls de verkeerden die worden doodgereden, er zit geen milligram rechtvaardigheid in zo'n autowiel. Dus je stapt, volgens jezelf rechtdoor. Maar de fatsoenlijken der aarde staren je minachtend aan, hun maak je niets wijs,

ze zien vanop drie kilometer dat jij vannacht niet in de buurt van een pyjama bent geweest. In jouw kop zullen de beats nog lekker doorbonken, de muziek van Us3, songs als 'Tukka Yoots Riddim', 'You Can't Hold Me Down', en, uiteraard, uiteraard, 'Cantaloop', dat heerlijke eerbetoon aan de onevenaarbare Herbie Hancock. Dansend zou je door de straten struinen indien jij je niet enigszins schuldig voelde tegenover de mensen met de geslaagde levens, de schuldigheid waarvan ze willen dát je haar voelt, omdat voor hen de dag al volop begonnen is, ze werk hebben te verrichten, kinderen op te voeden, kinderen herop te voeden, dat ook, boodschappen te doen, schoenen te passen, kortingsbonnen uit te knippen en te innen, en omdat jij met jouw elastieken benen en je waterige ogen hen er pijnlijk op wijst dat er een alternatief bestaat voor al dat geluk van hen. En zo zal je dan thuiskomen, grijs van de honger en de dorst die zich reeds manifesteert. Jouw vriendin zal wakker zijn, al een poosje zelfs, de geur van geroosterd brood is al uit de keuken getrokken, er hangt al een hele trommel aan propere was te drogen, en zij zal zeggen, Het ging niet laat worden deze keer, had ik dat goed verstaan? Daar

heeft een man geen antwoord op. Juist, het ging niet laat worden, sorry. Je zal je een omelet willen bakken. Eieren worden door filantropische kippen gelegd ten bate van de nachtraven. Eieren absorberen een hele hoop alcoholisch gerelateerde vuiligheid in het lijf maar hebben het nadeel belastend te zijn voor de sowieso al overbelaste lever. Tonijn uit blik is ook excellent postalcoholisch voedsel, anders. Maar het gaat niet goed met de tonijn in de zee. Ook met de tonijn gaat het niet goed, neen. Dus je koopt geen tonijn meer, jouw beduimelde bijdrage aan moedertje natuur. Zeep voor het geweten. En als je de ijskast zal open-trekken zal je vaststellen dat er ook geen eieren meer in huis zijn. Frisdrank evenmin. Want een ongeluk komt nooit alleen. Een glaasje pompelmoessap zou wel smaken, en helpen tegen jouw uitdrogende hersenen. Je hebt de hele nacht je kans gehad om pompelmoessapjes te drinken, zot, en je hebt ze niet gepakt. Zo zal je dus je bed in duiken, hongerig en dorstig. Je zal willen dat je iets schoons kon zeggen tegen je vriendin, woorden waaruit je peilloze liefde voor haar blijkt, woorden die haar troosten en geruststellen, want ze vreest het ergste voor je. Het gaat de verkeerde

kant met je op, dat ziet een mol. Vorige week nog zei Emmy dat je moest opletten of dat je zou eindigen net als Luuk, dat je op een ochtend gevonden zou worden, dood, omdat het licht was uitgegaan, zonder boe, zonder bah, geen theater, niets van cinema, gewoon opeens dood. Je organen blijven je niet eeuwig schoonspoelen daar vanbinnen, ze raken moe. Jullie hadden een gesprek over de dood, want daar komen alle gesprekken vroeg of laat altijd weer op neer, alles leidt erheen, naar Rome leidt er weinig, wat men ook beweert, maar alles leidt naar de dood, en je had gezegd dat je niet gecremeerd wil worden als je klok is uitgetikt. Cremeren gaat je te snel. Je bent een lanterfanter, en lanterfantend wil je ontbinden, gezellig op je rug, rottend in alle rust. En ze voegde eraan toe dat je waarschijnlijk al bezig was te rotten. Dus je ziet, het is jouw omgeving opgevallen dat je te onstuimig leeft. Je eet amper, wat niet erg hoeft te zijn, je bent nooit een grote eter geweest, de magerste spriet van de klas, ieder leerjaar opnieuw, maar het is een terminale combinatie wanneer je ook nog eens de fles weet te vinden en pakt. Jij hangt aan de sigaretten als waren het zuurstofapparaatjes. Neen, niemand zal je vrank-

weg in je gezicht gooien dat je een drankprobleem hebt. Overigens zit je zolang het daglicht heerst uitsluitend aan de koffie. Je zou het niet eens kunnen, alcohol drinken overdag. Maar 's avonds is er altijd wel een gelegenheid de laatste tijd om het glas te heffen, een verjaardag hier, een vernissage ginder, een feestje ginds, en dan weet je van geen ophouden. Een ongeleid projectiel. Je hebt geen drankprobleem, herhaal dat maar als een mantra, beste jongen. Geen drankprobleem. Geen. Maar je zit er verdomd wel dichtbij. Zeg iets tegen die mooie vriendin van je. Alles is in orde. Het wordt geen gewoonte. Morgen drink je niet. De kurk erop. En ook die sigaretten ben je beu. Zij nog meer. Want je stinkt uit je bek, het is daar een kerkhof van dode wormen, je muil smaakt naar natte vodden en nog nattere modder, een cadeau is het niet jou te moeten zoenen. Tenzij dan voor een niet-roker. Maar dat is zij niet. Ze hoort je elke ochtend hoesten en rochelen. Ze duldt je bruine vingers in haar als je vrijt. En ze vreest, met reden, dat jij sneller dan gedacht op dat rugje van jou rustig rotten kan. Dat gerammel in je bast is misschien al kanker. Zou kunnen. Maar naar een dokter ga je niet. Naar dokters dient men te

gaan voor pietluttigheden, niet voor ziekten. Er is een acupuncturist in de stad die het vak in China heeft geleerd, waar acupunctuur niet acupunctuur heet, maar pinyin. Die kerel stopt voor een stevig bedrag dat door de ziekenfondsen niet wordt terugbetaald een paar titaannaalden in je oor en meteen is de behoefte aan nicotine verdwenen. Abracadabra. Die man ga je opzoeken. Spoedig. Beloofd. En misschien kan hij zijn naalden ook nog in een ander lichaamsdeel van je pinyinnen, en stop je zo wél met dat dagdagelijkse gedrink van je. Zeg het. En daarna zal je in bed kruipen, op haar plaats die nog een beetje warm is en naar haar geurt. O mijn god, je ziet haar graag en speelt haar spelend kwijt.

Ik zal je waarschijnlijk niet meer terugzien voor het ontbijt, zegt ze, ze zegt het meer dan dat ze het vraagt, en jij antwoordt wat je dan al zo vaak in alle eerlijkheid hebt geantwoord. Waarom moet jij nu weer zo wanderlustig weg? Zeg niet dat er vele sferen zijn en dat je ze allemaal wil opgesnoeven hebben. Het gros van het mensdom is het snot in de kop niet waard, je hebt er zelden lol aan je onder de specimens van je eigen soort te moeten begeven. Honden, daar kan je nog mee overweg. En katten eigenlijk ook wel. Zonder drank zijn de meeste medemensen echter niet te verdragen, geheelonthouders weten daar alles van, zij stralen hun verveling met overtuiging uit. En dat zal